

Sygn. akt I C 1453/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Lech

Protokolant: sekretarz sądowy Daria Mazerant

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim,

na rozprawie

sprawy z powództwa **I. G. i A. K.**

przeciwko (...) **Zakładowi Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zadośćuczynienie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki **I. G. kwotę 50.000,00 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia** z ustawowymi odsetkami od dnia 13 maja 2014r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki **A. K. kwotę 40.000,00 zł (czterdzieści tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia** z ustawowymi odsetkami od dnia 13 maja 2014r. do dnia zapłaty
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza **od powódek I. G. i A. K. solidarnie** na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 476,00 zł (czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 923,00 zł (dziewięćset dwadzieścia trzy złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
6. nie obciąża powódek I. G. i A. K. nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt I C 1453/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 października 2015 roku powodowie : **I. G. i A. K.** reprezentowane przez adwokata Ł. L. wnosili o zasądzenie od (...) **S.A. z siedzibą w W. :**

- kwoty 120.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę na skutek wypadku z dnia 9 sierpnia 2005 roku w wyniku którego tragicznie zmarł M. G. na rzecz powódki I. G. z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 maja 2014 roku do dnia zapłaty ;

- kwoty 100.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę na skutek wypadku z dnia 9 sierpnia 2005 roku w wyniku którego tragicznie zmarł M. G. na rzecz powódki A. K. z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 maja 2014 roku do dnia zapłaty ;

(k.3-9)

W odpowiedzi na pozew dnia 26 lutego 2016 roku pozwany wnosił o oddalenie powództwa, podnosił 60 % zarzut przyczynienia się zmarłego do powstania szkody, podnosząc, że pozwany wypłacił na rzecz każdej z powódek kwoty po 20.000 złotych tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej i dodatkowo na rzecz powódki I. G. kwotę 9.270 złotych tytułem zwrotu kosztów pogrzebu. Kwoty te zostały pomniejszone o 60 %.

(k.40-44)

Ostatecznie na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2018 roku pełnomocnik powódek poparł powództwo .

Pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie powództwa .

(k.266 v.,)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 sierpnia 2005 roku około godziny 13:50 w miejscowości B. miał miejsce wypadek drogowy, na skutek którego śmierć poniósł M. G., będący mężem powódki I. G. oraz ojcem powódki A. K..

A. G. kierując samochodem ciężarowym marki (...) o nr rejestracyjnym (...) z naczepą o numerze rejestracyjnym (...) nie zachował należytej ostrożności czym doprowadził do potrącenia poruszającego się pieszo, M. G., który na skutek poniesionych obrażeń zmarł w szpitalu.

Przeciwko sprawcy toczyło się postępowanie w Sądzie Rejonowym w Opocznie II Wydział Karny o sygn. akt II K 261/05, zakończone wydaniem wyroku skazującego.

(dowód: wyrok z dnia 12 stycznia 2006 r. o sygn. akt II K 261/05 Sądu Rejonowego w Opocznie II Wydział Karny k.13-14)

Sprawca wypadku miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym .

(okoliczność niesporna)

W dniu 27 lutego 2006 r. I. G. zgłosiła pozwanemu szkodę.

(**dowód** : pismo powódki I. G. z dnia 27 lutego 2006 roku - w aktach szkodowych)

Pozwany wypłacił 11.708,00 zł na rzecz I. G. oraz 8.000.00 zł na rzecz A. K. tytułem znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej oraz tytułem zwrotu kosztów pogrzebu. Pozwany nie wypłacił natomiast żadnej kwoty tytułem zadośćuczynienia, argumentując, iż brak jest podstaw do domagania się od ubezpieczyciela - w stanie prawnym obowiązującym w dacie zdarzenia - ochrony dóbr osobistych (poza wymienionymi w art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych) naruszonych czynem niedozwolonym sprawcy wypadku drogowego.

(dowód: pisma pozwanego z dnia 3 sierpnia 2011 r., z dnia 10 stycznia 2012 r., z dnia 12 maja 2014 r. w aktach szkodowych)

Pełnomocnik powódek skierował do pozwanego następujące wezwania do zapłaty:

- wezwanie z dnia 18 kwietnia 2014 r. żądając zapłaty 120.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz I. G.,

- wezwanie z dnia 18 kwietnia 2014 r. żądając zapłaty 100.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz A. K.,

(dowód: wezwania do zapłaty z dnia 18 kwietnia 2014 r. w aktach szkodowych)

W dniu 12 maja 2014 roku pozwany odmówił wypłaty na rzecz powódek jakichkolwiek kwot tytułem zadośćuczynień .

(okoliczność niesporna)

M. G. był mężem powódki I. G. i ojcem powódki A. K.. W dacie wypadku miał 56 lat . I. G. wraz z ze zmarłym mężem prowadziła 10 hektarowe gospodarstwo rolne, zajmowali się hodowlą trzody chlewnej i bydła. W tym czasie powódka A. K. kontynuowała edukację na studiach wyższych i pracowała w Ł.. Co tydzień wracała do domu rodzinnego. I. G. wraz ze zmarłym M. G. stanowili zgodny związek. Ze związku posiadali jeszcze syna. Dzieci pomagały im w prowadzeniu gospodarstwa rolnego.

Po śmierci męża powódka I. G. załamała się psychicznie, dotknęła ją także choroba nowotworowa – w 2016 roku przeszła operacje, zdiagnozowano u niej nowotwór piersi.

I. G. nie korzystała z terapii psychologicznej, stosowała leki uspokajające .

Po śmierci M. G. powódka A. K. wyszła za mąż i wyprowadziła się od matki. Jeszcze przez jakiś okres czasu powódka I. G. prowadziła samodzielnie gospodarstwo rolne, pomagały jej dzieci jednakże z uwagi na stan zdrowia zrezygnowała z pracy w gospodarstwie rolnym. Obecnie zamieszkuje sama i nie ułożyła sobie życia osobistego , korzysta z pomocy innych osób także dzieci, utrzymuje się ze emerytury. Bardzo przeżyła śmierć męża i „wycofała się ”z życia .

A. K. miała bardzo dobre relacje z ojcem była jego „oczkem w głowie”, pomagał jej finansowo w okresie gdy kontynuowała edukację na studiach wyższych , motywował ją do dalszej edukacji . Powódka A. K. bardzo przeżyła nieobecność ojca w dniu jej ślubu . Powódki często odwiedzają cmentarz i grób zmarłego, wspominają zmarłego M. G. zwłaszcza w okresie świątecznym i brakuje im jego obecności .

(dowód : nagranie audio- video z dnia 4 października 2017 roku zeznania powódki I. G. 00:08:24- 00:17:02 k. 194 v.,195,197, zeznania powódki A. K. 00:17:02- 00:28:09 k. 195,195 v.,197, nagranie audio- video z dnia 27 kwietnia 2016 roku zeznania świadka D. G. 00:10:47- 00:27:33 k.66 v.,67,68,)

Aktualnie nie występują u powódki I. G. istotne zaburzenia sfery intelektualnej, poznawczej ani społecznej, które stale zaburzają jej zdolność do efektywnego realizowania zadań życiowych właściwych dla jej wieku i przypisanych do tego ról społecznych.

W zakresie sfery emocjonalnej istnieją podstawy do sformułowania hipotezy, że u badanej powódki I. G. występują zaburzenia będące przedłużoną reakcją typu zespołu stresu pourazowego po śmierci męża, ale powikłane bieżącymi problemami emocjonalnymi.

Istniejące u powódki I. G. zaburzenia somatyczne (i ich możliwe następstwa w sferze psychicznej) komplikują obraz kliniczny w aspekcie przewlekłych następstw zdarzenia (śmierci męża).

Ocena następstw śmierci męża dla powódki I. G. w kategoriach określenia tzw. „uszczerbku na zdrowiu” leży w kompetencjach lekarza psychiatry.

(dowód: opinia biegłego z zakresu psychologii mgr J. T. dotycząca powódki I. G. k.127-129, opinia uzupełniająca k.160,161, opinia uzupełniająca k.173,174)

Aktualny stan psychiczny powódki A. K. jest dobry, tzn. nie występują u badanej żadne istotne zaburzenia sfery intelektualnej, społecznej, poznawczej i emocjonalnej, które byłyby bezpośrednim następstwem doświadczenia śmierci ojca.

Z psychologicznego punktu widzenia zakres problemów emocjonalnych jakich doświadczyła powódka A. K. w wyniku śmierci ojca, miały ograniczony zakres i nasilenie, co jednak nie oznacza, że nie doświadczyła ona cierpienia jako naturalnego stanu emocjonalnego w wyniku śmierci członka najbliższej rodziny. W krótkiej perspektywie od zdarzenia cierpienie to, (problemy emocjonalne), były znaczne, ale z czasem uległo zmniejszeniu w wyniku działania naturalnych mechanizmów osobowościowych.

Stan psychiczny, (w tym emocjonalny), powódki A. K. po śmierci ojca odpowiadał i odpowiada naturalnej psychologicznie reakcji żałoby i nie przekroczył i nie przekracza powyższych ram.

(dowód: opinia biegłego z zakresu psychologii mgr J. T. dotycząca powódki A. K. **k.130-133**, opinia uzupełniająca **k.160,161**, opinia uzupełniająca **k.173,174**)

I. G. nie doznała uszczerbku na zdrowiu w związku z tragiczną śmiercią męża. Na obecny stan zdrowia psychicznego powódki większy wpływ mają aktualne poważne problemy zdrowotne zwłaszcza onkologiczne .

(dowód: opinia biegłego z zakresu psychiatrii lek. med. B. J. **k.177-179**)

Bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego było nieprawidłowe zachowanie pieszego M. G., ponieważ przechodząc przez jezdnię poza przejściem dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności, zatrzymał się na jezdni, raptownie cofnął się na tor nadjeżdżającego ciągnika siodłowego marki (...). Do zaistnienia wypadku przyczynił się kierujący ciągnikiem siodłowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) z naczepą marki S. o numerze rejestracyjnym (...) A. G., ponieważ widząc nieprawidłowe zachowanie pieszego nie zachował należytej ostrożności i nie podjął w porę manewru hamowania. Kierujący ciągnikiem siodłowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) z naczepą marki S. o numerze rejestracyjnym (...) A. G., podejmując w porę manewr hamowania miałby możliwość uniknięcia potrącenia pieszego M. G.. Zachowanie pieszego było nieprawidłowe, stworzyło stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym i pozostawało w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem. Taktyka i technika jazdy kierującego ciągnikiem siodłowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) z naczepą marki S. o numerze rejestracyjnym (...) A. G. była nieprawidłowa, ponieważ w sytuacji powstania stanu zagrożenia nie podjął w porę manewru hamowania, co pozostawało w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem. W chwili wypadku M. G. był w stanie nietrzeźwości – 2,5 promila alkoholu etylowego we krwi. Stan nietrzeźwości pieszego wpływa na jego sposób poruszania się oraz może w znaczny sposób wpływać na jego zachowanie się na drodze .

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej , rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych i ruchu drogowego mgr inż. K. K. **k.203-213**, opinia uzupełniająca **k.253-256**)

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach w postaci przywołanych powyżej dokumentów, zeznań powodów i świadka D. G.. Powyższe zeznania są wiarygodne, spójne, rzeczowe i brak jest podstaw do podważenia ich wiarygodności. W swoich zeznaniach powodowie opisali jakie relacje łączyły ich ze zmarłym tragicznie M. G. oraz jakie skutki dla ich dalszego życia miała utrata osoby najbliższej – męża i ojca . Dokonując ustaleń faktycznych Sąd uwzględnił także opinie biegłego psycholog mgr J. T. i opinię lek. med. B. J.. Powyższe opinie, w których biegli ocenili stan psychiczny i emocjonalny powodów po tragicznej śmierci M. G. oraz wpływ tegoż wydarzenia na ich dalsze życie i stan zdrowia, są na tyle kategoryczne i przekonujące, że wystarczająco wyjaśniają zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych.

W toku procesu pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przyczynienia się zmarłego w 60% do powstania wypadku .

W tym zakresie Sąd wziął pod uwagę opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej , rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych i ruchu drogowego mgr inż. K. K. z której wynika, że zachowanie pieszego było nieprawidłowe,

stworzyło stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym i pozostawało w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem. Taktyka i technika jazdy kierującego ciągnikiem siodłowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) z naczepą marki S. o numerze rejestracyjnym (...) A. G. była nieprawidłowa, ponieważ w sytuacji powstania stanu zagrożenia nie podjął w porę manewru hamowania, co pozostawało w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem. W chwili wypadku M. G. był w stanie nietrzeźwości – 2,5 promila alkoholu etylowego we krwi. Stan nietrzeźwości pieszego wpływa na jego sposób poruszania się oraz może w znaczny sposób wpływać na jego zachowanie się na drodze .

Dlatego też Sąd przyjął stopień przyczynienia się zmarłego M. G. na poziomie 50% i miarkował kwoty przyznanego zadośćuczynienia .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie .

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152).

W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi *lex specialis* do art. 822 § 1 k.c., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie natomiast z art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W dacie zdarzenia posiadacz pojazdu, który spowodował wypadek komunikacyjny, był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej przez pozwane towarzystwo ubezpieczeń. Do wyrządzenia szkody powodom doszło w następstwie ruchu pojazdu mechanicznego. Wobec powyższego, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzą podstawy odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody na podstawie art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. Spełniona została także przesłanka, iż poszkodowany wskutek uszkodzeń ciała doznanych w wypadku komunikacyjnym zmarł .

Wobec powyższego pozwany co do zasady jest odpowiedzialny z tytułu szkody wyrządzonej powodom.

Podstawę prawną żądania powodów stanowi norma **art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c.** Należy bowiem mieć na uwadze, iż zdarzenie, z którego powodowie wywodzą swoje roszczenia miało miejsce w dniu 9 sierpnia 2005 roku, a zatem przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c., który to przepis obowiązuje od 3 sierpnia 2008r. i wobec powyższego nie może on być podstawą rekompensowania krzywdy doznanej przez powodów w następstwie śmierci męża i ojca. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w pełni stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010r. wydanej w sprawie III CZP 76/10. Zgodnie z powyższą uchwałą więź rodzinna jest dobrem osobistym. Za jej zerwanie wskutek śmierci osoby bliskiej wywołanej przestępstwem członkom rodziny należy się zadośćuczynienie pieniężne.

W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, iż „ katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. W orzecznictwie i w piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z

tego względu na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych należy np. prawo do intymności i prywatności, pleć człowieka, prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, pamięć o osobie zmarłej.

Trudno byłoby znaleźć argumenty sprzeciwiające się zaliczeniu do tego katalogu także więzi rodzinnych. Więzy te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 KRO). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c.”

Wobec powyższego Sąd, podzielając stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w cytowanej powyżej uchwale, uznał, iż najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed 3 sierpnia 2008r.

W świetle powyższych rozważań Sąd uznał powództwo w niniejszej sprawie co do zasady za uzasadnione.

Na skutek zdarzenia z dnia 9 sierpnia 2005 r. powódki odczuły silne poczucie straty, a także doznały dotkliwego cierpienia, przez co z całą stanowczością należy stwierdzić, że dobro osobiste w postaci prawa do życia rodzinnego oraz więzi rodzinnej zostało naruszone. W związku z powyższym jak najbardziej słuszne jest przyznanie zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., co, wbrew twierdzeniom pozwanego "znajduje" poparcie w linii orzeczniczej Sądu Najwyższego.

W dacie wypadku M. G. miał 56 lat .

Po śmierci męża powódka I. G. załamała się psychicznie, dotknęła ją także choroba nowotworowa – w 2016 roku przeszła operację, zdiagnozowano u niej nowotwór piersi.

Powódka A. K. bardzo przeżyła nieobecność ojca w dniu jej ślubu . Powódki często odwiedzają cmentarz i grób zmarłego, wspominają zmarłego M. G. zwłaszcza w okresie świątecznym i brakuje im jego obecności .

Na podstawie wskazanych powyżej przepisów kompensacie podlega doznaną krzywda, a więc w szczególności cierpienie, ból i poczucie osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Śmierć osoby bliskiej stanowi zwykle wielki wstrząs dla rodziny, a cierpienia psychiczne, jakie się z tym wiążą, mogą przybierać ogromny wymiar, tym większy, im mocniejsza była więź emocjonalna łącząca zmarłego z jego najbliższymi.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać natomiast dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznaną krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość (por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

Pozwany wypłacił jedynie 11.708,00 zł na rzecz I. G. oraz 8.000,00 zł na rzecz A. K. tytułem znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej oraz tytułem zwrotu kosztów pogrzebu. Pozwany nie wypłacił natomiast żadnej kwoty tytułem zadośćuczynienia , argumentując, iż brak jest podstaw do domagania się od ubezpieczyciela - w stanie prawnym obowiązującym w dacie zdarzenia - ochrony dóbr osobistych (poza wymienionymi w art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych) naruszonych czynem niedozwolonym sprawcy wypadku drogowego.

Pełnomocnik powódek skierował do pozwanego następujące wezwania do zapłaty:

- wezwanie z dnia 18 kwietnia 2014 r. żądając zapłaty 120.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz I. G.,

- wezwanie z dnia 18 kwietnia 2014 r. żądając zapłaty 100.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz A. K.,

W dniu 12 maja 2014 roku pozwany odmówił wypłaty na rzecz powódek jakichkolwiek kwot tytułem zadośćuczynień .

Powyższe uzasadnia przyznanie powodom stosownej kwoty tytułem zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej.

Mając powyższe na uwadze, kierując się opisanymi powyżej dyrektywami, Sąd uznał, iż wysokość należnego powodce I. G. zadośćuczynienia z tytułu śmierci męża winna wynosić **100.000 złotych** zaś należnego powodce A. K. **80.000 złotych**. Powódki były silnie emocjonalnie związane z mężem i ojcem.

Do chwili obecnej odczuwają osamotnienie po jego śmierci. Jednakże Sąd na podstawie art.362 k.c. miarkował kwoty tytułem przyznanych zadośćuczynień .

W świetle bowiem normy art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Zarówno w orzecznictwo, jak i doktryna (tak m.in. K. Pietrzykowski, KC. Komentarz. 2008 C. H. Beck; A. Olejniczak, Komentarz do art. 362 Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 64, poz. 16.93), (w:) A. Kidyba (red.), A. Olejniczak, A. Pyrżyńska, T. Sokołowski, Z. Gawlik, A. Janiak, G. Koziół, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III, Teza 4) przyjmuje takie rozumienia art. 362 k.c. Ustalenie przyczynienia się jest warunkiem wstępnym, od którego w ogóle zależy możliwość rozważania zmniejszenia odszkodowania, i warunkiem koniecznym, lecz niewystarczającym, gdyż samo przyczynienie nie przesądza zmniejszenia obowiązku szkody, a ponadto - stopień przyczynienia nie jest bezpośrednim wyznacznikiem zakresu tego zmniejszenia. O tym, czy obowiązek naprawienia szkody należy zmniejszyć ze względu na przyczynienie się, a jeżeli tak - w jakim stopniu należy to uczynić, decyduje sąd w procesie sędziowskiego wymiaru odszkodowania w granicach wyznaczonych przez art. 362 KC. Decyzja o obniżeniu odszkodowania jest uprawnieniem sądu, a rozważenie wszystkich okoliczności in casu, w wyniku oceny konkretnej i zindywidualizowanej - jest jego powinnością (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 19 listopada 2009 r., IV CSK 241/09).

W toku procesu pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przyczynienia się zmarłego w 60% do powstania wypadku .

W tym zakresie Sąd wziął pod uwagę opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej , rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych i ruchu drogowego mgr inż. K. K. z której wynika , że zachowanie pieszego było nieprawidłowe, stworzyło stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym i pozostawało w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem. Taktyka i technika jazdy kierującego ciągnikiem siodłowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) z naczepą marki S. o numerze rejestracyjnym (...) A. G. była nieprawidłowa, ponieważ w sytuacji powstania stanu zagrożenia nie podjął w porę manewru hamowania, co pozostawało w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem. W chwili wypadku M. G. był w stanie nietrzeźwości – 2,5 promila alkoholu etylowego we krwi. Stan nietrzeźwości pieszego wpływa na jego sposób poruszania się oraz może w znaczny sposób wpływać na jego zachowanie się na drodze .

Dlatego też Sąd przyjął stopień przyczynienia się zmarłego M. G. do powstania wypadku **na poziomie 50%**.

Z tych też względów ustalili wysokość zadośćuczynienia na **podstawie** art. art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. po śmierci męża i ojca w kwotach po 50.000 złotych na rzecz powódki I. G. i w kwocie po 40.000 złotych na rzecz powódki A. K..

Odsetki od zasądzonej kwoty tytułem zadośćuczynienia Sąd zasądził na podstawie art.481 k.c. i zgodnie z żądaniem strony powodowej przyjął , iż odsetki winny by naliczone od dnia następującego po dniu w którym pozwany odmówił wypłaty na rzecz powódek jakichkolwiek kwot tytułem zadośćuczynień .

W dniu 12 maja 2014 roku pozwany odmówił wypłaty na rzecz powódek jakichkolwiek kwot tytułem zadośćuczynień , dlatego też odsetki ustawowe zostały naliczone od dnia 13 maja 2014 roku .

O kosztach procesu Sąd orzekł **na podstawie art. 100 k.p.c.**, stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powódki wygrały proces w 41 % zaś pozwany wygrał w 59 % .

Koszty poniesione przez strony wyniosły **7.200 zł**, po stronie powodów zaś po stronie pozwanego - **9.200 zł** (tytułem wynagrodzenia pełnomocnika - 7.200 zł, 2.000 złotych zaliczka na opinie biegłego).

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zasądził od powódek solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 476,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu .

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U z 2010, Nr 90. poz. 594) w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 923,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionego powództwa (2.251,00 złotych x 41% - wydatki na opinie biegłych i opłata od pozwu).

Na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U z 2010, Nr 90. poz. 594) w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nie obciążył powódek nieuiszczonymi kosztami sądowymi .